

Sygn. akt II KK 455/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 grudnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Błaszczyk (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Andrzej Stępka

SSN Andrzej Tomczyk

Protokolant Anna Janczak

w sprawie **K. J.**

oskarżonego z art. 56 § 1 k.k.s. i inne,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 14 grudnia 2021 r., w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Okręgowego w W., na niekorzyść,

od wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 1 czerwca 2021 r., sygn. akt X Ka (...),

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w P.

z dnia 26 sierpnia 2020 r., sygn. akt II K (...),

**uchyła zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi
Okręgowemu w W. do ponownego rozpoznania w postępowaniu
odwoławczym.**

UZASADNIENIE

K. J. został oskarżony o to, że działając w okresie od 25 lutego 2008 r. do 25 czerwca 2010 r. w P. w siedzibie Urzędu Skarbowego w P., w warunkach czynu ciągłego podawał nieprawdę oraz wprowadził w błąd właściwy organ w

deklaracjach VAT-7 za okres od stycznia 2008 r. do maja 2010 r. poprzez nienależne zawyżenie kwoty podatku naliczonego do odliczenia w związku z nienależnym odliczeniem podatku z faktur wystawionych przez R. sp. z o.o. oraz zaniżenie kwoty podatku należnego o kwotę z faktury nr 27 wystawionej w dniu 15.11.2009 r. na rzecz „G.”, co doprowadziło do narażenia na uszczuplenie podatku od towarów i usług oraz narażenia na nienależny zwrot podatkowej należności publicznoprawnej w łącznej kwocie 380.155,00 złotych, tj. o przestępstwo skarbowe z art. 56 § 1 k.k.s. w zb. z art. 76 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.

Sąd Rejonowy w P. wyrokiem z dnia 26 sierpnia 2020 r., sygn. akt II K (...), uznał oskarżonego K. J. za winnego popełnienia tego, że działając w okresie od 25 lutego 2008 r. do 25 czerwca 2010 r. w P. w siedzibie Urzędu Skarbowego w P. w warunkach czynu ciągłego podawał nieprawdę oraz wprowadził w błąd właściwy organ w deklaracjach VAT-7 za okres od stycznia 2008 r. do maja 2010 r. poprzez nienależne zawyżenie kwoty podatku naliczonego do odliczenia w związku z nienależnym odliczeniem podatku z faktur wystawionych przez R. sp. z o.o., co doprowadziło do narażenia na uszczuplenie podatku od towarów i usług oraz narażenia na nienależny zwrot podatkowej należności publicznoprawnej w łącznej kwocie 371.358 złotych, co stanowi przestępstwo skarbowe z art. 56 § 1 k.k.s. w zb. z art. 76 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i wymierzył mu karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 złotych.

Na skutek apelacji oskarżonego, Sąd Okręgowy w W. wyrokiem z dnia 1 czerwca 2021 r., sygn. akt X Ka (...), nie badając zasadności podniesionych przez oskarżonego zarzutów apelacyjnych, w ramach kontroli instancyjnej zaskarżony wyrok Sądu I Instancji uchylił i postępowanie wobec oskarżonego umorzył na podstawie art. 113 § 1 k.k.s. w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 44 § 1, 3 i 5 k.k.s. uznając, że upłynął okres przedawnienia karalności czynu zarzuconego oskarżonemu.

Kasację od tego wyroku wniósł Prokurator Okręgowy w W., który zarzucił rażące i mające istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia naruszenie prawa materialnego, tj. art. 44 § 1 pkt 2 k.k.s. w zw. z art. 44 § 3 i 5 k.k.s., a polegające na błędnym przyjęciu przez Sąd odwoławczy, że okres przedawnienia karalności czynu z art. 56 § 1 k.k.s., który zarzucono oskarżonemu, upłynął w dniu 31 grudnia 2020 r. i w konsekwencji niezasadnym umorzeniu postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s., podczas gdy zgodnie z normą wynikającą z art. 44 § 1 pkt 2 k.k.s. w zw. z art. 44 § 3 i 5 k.k.s., przedawnienie karalności czynu zarzuconego oskarżonemu upływa nie wcześniej niż w dniu 31 grudnia 2030 r.

W oparciu o tak sformułowany zarzut skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w W. do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się zasadna i to w stopniu oczywistym uzasadniającym jej uwzględnienie na posiedzeniu, w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

Rację ma skarżący, że Sąd Okręgowy wydał rozstrzygnięcie z rażącym naruszeniem unormowania zawartego w przepisie art. 44 § 1 pkt 2 k.k.s. w zw. z art. 44 § 3 i 5 k.k.s., co skutkowało niezasadnym umorzeniem postępowania karnego wobec oskarżonego.

Czyn z art. 56 § 1 k.k.s, jaki zarzucono oskarżonemu, zgodnie z sankcją określoną w art. 27 § 1 k.k.s, zagrożony jest karą pozbawienia wolności przekraczającą 3 lata. Mają więc do niego zastosowanie przepisy art. 44 § 1 pkt 2 k.k.s., co przy uwzględnieniu zasad określonych w art. 44 § 3 i 5 k.k.s. powoduje, że okres przedawnienia karalności czynu zarzuconego oskarżonemu upływa w dniu 31 grudnia 2030 r.

Jak słusznie dostrzega prokurator, Sąd odwoławczy sam stwierdził zaistnienie błędu, czemu dał wyraz w pisemnym uzasadnieniu wydanego wyroku (s. 3 uzasadnienia SO – k. 669).

Reasumując, podnieść należy, że w sprawie niniejszej niewątpliwie doszło do wskazanego przez prokuratora kwalifikowanego, rażącego naruszenia prawa materialnego, tj. art. 44 § 1 pkt 2 k.k.s. w zw. z art. 44 § 3 i 5 k.k.s., poprzez błędne przyjęcie, że okres przedawnienia karalności czynu z art. 56 § 1 k.k.s., który zarzucono oskarżonemu, upłynął w dniu 31 grudnia 2020 r. i w konsekwencji niezasadnie umorzono postępowanie karne na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Okręgowy będzie miał na uwadze poczynione zapatrywania prawne, i respektując obowiązujące przepisy prawa, w szczególności prawa materialnego, określi prawidłowo okres przedawnienia karalności zarzucanego K. J. czynu i rozpozna wniesiony środek odwoławczy.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej wyroku.